

sygn. akt IXKa 80/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - Wydział IX Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący – SSO Andrzej Walenta

Protokolant - st. sekr. sąd. Magdalena Maćkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014r. sprawy **M. P.**

obwinionej o wykroczenie z art. 86§1 kw,

na skutek apelacji wniesionej przez **obrońcę obwinionej M. P.** od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie z dnia 19 grudnia 2013r., sygn. akt VIIW 480/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla punkt „2” wyroku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia M. P. od obowiązku ponoszenia opłaty sądowej za drugą instancję, zaś zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IXKa 80/14

UZASADNIENIE

M. P. została obwiniona o to, że w dniu 03 września 2012 roku o godzinie 16.51 w miejscowości M. gm. W. kierując pojazdem marki V(...)o nr rej (...), wykonując nieprawidłowy manewr skrętu w lewo, nie upewniwszy się co do podejmowanego manewru, uderzyła w pojazd marki A. o nr rej (...) wykonujący prawidłowy manewr wyprzedzania -

- tj. o wykroczenie z art. 86§1 kw;

Sąd Rejonowy w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie na mocy wyroku z dnia 19 grudnia 2013r., sygn. akt VIIK 480/13 :

1. uznał obwinioną M. P. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86§1 kw i za to na mocy art. 86§1 kw wymierzył jej karę grzywny w kwocie 250zł. (dwieście pięćdziesiąt złotych);

2. na mocy art. 87§3 kw orzekł wobec obwinionej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych do prowadzenia których uprawnia kategoria „B” prawa jazdy, na okres 6 (sześciu) miesięcy;

3. obciążył obwinioną zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie przed Sądem I instancji w kwocie 50zł. oraz opłatą sądową w kwocie 30zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła obrońca obwinionej zaskarżając powyższy wyrok w części, to jest w zakresie punktu „2” wyroku na korzyść obwinionej.

Skarżąca zarzuciła wyrokowi obrazę przepisu prawa materialnego, to jest art. 87§3 kw poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegającą na orzeczeniu wobec obwinionej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do

prowadzenia których uprawnia kategoria „B” prawa jazdy na okres 6 miesięcy, podczas gdy obwiniona nie popełniła wykroczenia stypizowanego w art. 87§1 lub §2 kw.

Formułując tego rodzaju zarzut skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie wobec obwinionej M. P. orzeczenia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, to jest punkt „2” wyroku i o utrzymanie wyroku w pozostałej części w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy jest zasadna.

Na wstępie podkreślić należy, że w ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy zgodnie z wymogami procedury karnej i prawidłowo ustalił stan faktyczny. Nie kwestionowała tego także skarżąca. Apelacja obrońcy jak wyżej wskazano jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie w całości. Na skutek przychylenia się do podniesionego w niej zarzutu zaskarżony wyrok Sądu I instancji został zmieniony.

Niezależnie jednak od podniesionego zarzutu wskazać trzeba, iż wyrok wydany w trybie art. 58§1 kpsw, podobnie jak w trybie art. 335 kpk nie może zawierać innych rozstrzygnięć co do kary lub środków karnych niż te, które uzgodnione zostały z obwinioną i zawarte zostały we wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy umieszczonym we wniosku o ukaranie. Jednocześnie w sytuacji zmiany ustalenia w trybie art. 58§1 kpsw w zakresie kary czy środka karnego, sąd winien, uznając na podstawie art. 63§5 kpsw, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych, bądź winien doprowadzić do wyraźnego oświadczenia się obwinionej w przedmiocie nałożenia na nią środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w trybie art. 86§3 kw (a nie jak omyłkowo wskazał Sąd Rejonowy w wyroku, w oparciu o art. 87§3 kw), uzgadniając ostatecznie tę kwestię z oskarżycielem publicznym. Bezspornym bowiem jest, że we wniosku oskarżyciela o wydanie wyroku w trybie art. 58§1 kpsw, który umieszczony został we wniosku o ukaranie widnieje zapis, w którym oskarżyciel publiczny domaga się jedynie orzeczenia wobec obwinionej kary 250zł. grzywny i brak jest zapisu o uzgodnieniu orzeczenia również środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oskarżyciel, jak należy wnioskować, powołuje się przy tym na uzgodnienie tej kwestii z obwinioną, odnosząc się do protokołu przesłuchania z dnia 14 września 2013r. (karta 15 akt). W tej sytuacji w istocie należy przyjąć, że taki a nie inny zakres tylko kary grzywny został z obwinioną uzgodniony, co jest warunkiem niezbędnym do zastosowania art. 58§1 kpsw.

Na gruncie przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy rozpoznając w dniu 19 grudnia 2013r. sprawę na posiedzeniu bez udziału obwinionej, uwzględnił w efekcie wnioszek oskarżyciela publicznego, a w następstwie uznał, że okoliczności popełnienia czynu przez M. P. nie budzą wątpliwości, a jej postawa wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte bez przeprowadzania rozprawy i wydał wyrok skazujący uwzględniając, jak wskazano wyżej, wniosek oskarżyciela publicznego. Należy w tej sytuacji przyjąć, że orzeczenie w wyroku przez Sąd Rejonowy o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych nie zostało wcześniej w taki sposób uzgodnione między oskarżycielem a obwinioną, jak tego wymaga art. 58§1 kpsw.

W ocenie Sądu Okręgowego, jak wyżej wskazano, Sąd I instancji przeprowadził czynności posiedzenia w trybie dobrowolnego poddania się karze, w sposób prawidłowy, dokonując wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena zebranego materiału dowodowego mieści się przy tym w granicach sędziowskiej swobody, należyście uwzględniając zasady logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Na tle generalnie prawidłowych rozstrzygnięć, Sąd odwoławczy dostrzegł jednakże w zaskarżonym wyroku wspomniane wyżej uchybienie. Podniesiony w tej sytuacji przez skarżącą zarzut obrazy prawa materialnego w realiach przedmiotowej sprawy jawi się jako zasadny, zaś argumentacja przytoczona na jego poparcie w pełni zasługuje na uwzględnienie.

Zasadnie tym samym podniósł obrońca, iż Sąd I instancji, jak się wydaje omyłkowo na podstawie art. 87§3 kw orzekł w punkcie „2” wyroku obligatoryjny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, a taka decyzja mogłaby co najwyżej

zostać podjęta w oparciu o art. 86§3 kw, a więc jako decyzja o charakterze fakultatywnym i to w ramach wspomnianego porozumienia między oskarżycielem a obwinioną, co nie miało miejsca.

W tej sytuacji Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił punkt „2” wyroku.

Zastrzeżeń Sądu odwoławczego nie budzą natomiast w pozostałej części rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku.

Wobec powyższego oraz faktu, iż Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym wyroku żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, w pozostałym zakresie należało utrzymać go w mocy.

Na podstawie art. 636 kpk w zw. z art. 624§1 kpk w zw. z art. 119 kpsw Sąd Okręgowy zwolnił obwinioną od obowiązku ponoszenia opłaty sądowej za drugą instancję, obciążając zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, albowiem przemawiają za tym względy słuszności, bowiem postępowanie odwoławcze zostało wszczęte w istocie na skutek omyłki Sądu Rejonowego.